

Sygn. akt. I 1 C 276/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2023 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni - I Wydział Cywilny, Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Mateusz Berent

Protokolant: Małgorzata Kiedrowska

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2023 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko J. S.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanego J. S. kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I 1 C 276/23 upr.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 maja 2023 roku

I.

(żądanie i podstawa faktyczna pozwu)

1. Powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystąpiła przeciwko pozwanemu J. S. z powództwem o zapłatę kwoty 3.632,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

2. W uzasadnieniu powódka podał, że pozwany spowodował szkodę w ruchu pojazdów i zbiegł z miejsca zdarzenia. Wobec tego na podstawie art. 43 pkt 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (dalej jako: ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych, u.u.o.) żądał zwrotu kwoty 3.632,69 zł wypłaconej poszkodowanemu w toku postępowania likwidacyjnego. Pozwany nie zwrócił tej kwoty po wezwaniu go do jej zapłaty.

(pozew, k. 4v.-5)

II.

(stanowisko pozwanego)

3. Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa, wnosząc o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu.

4. Pozwany zakwestionował roszczenie co do zasady jak i wysokości.

5. Pozwany zaprzeczył, aby miał spowodować szkodę w pojeździe V. o numerze rejestracyjnym (...). Jego zdaniem brak jest korelacji pomiędzy uszkodzenia ww. pojazdu a jego pojazdem marki L.. Zaprzeczył, aby miał zbiec z miejsca zdarzenia. Podczas manewru parkowania pozwany usłyszał niepokojący odgłos i poszukując przyczyny zatrzymał pojazd, wysiadł z niego i dokonał lustracji potencjalnych przeszkód i nie stwierdził ani uszkodzeń na którymkolwiek z pojazdów w sąsiedztwie jego pojazdu, ani też nie stwierdził jakichkolwiek uszkodzeń na jego pojeździe. Przyczyną okazało się najechanie przez niego na butelkę. Gdy do wiadomości pozwanego doszła informacja, że rzekomo miała powstać szkoda z jego udziałem, z własnej inicjatywy dokonał rozpytania i rozeznania w miejscu zdarzenia z prezentacjami z jego strony, nie pozostawiającymi najmniejszej wątpliwości co do identyfikacji pozwanego i gotowości wyjaśnień i spotkań, z każdym kto w sprawę mógł być ewentualnie z jakiegokolwiek względu. Był zaangażowany i czynił to bez najmniejszej próby, czy usiłowania, aby wpłynąć na czyjąkolwiek postawę dla okoliczności przedmiotowego zdarzenia. Pozwany zarzucił, że wszelkie uszkodzenia pojazdu V. powstały w innych okolicznościach aniżeli podaje powód.

(odpowiedź na pozew, k. 41-42v.)

III.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

6. Dnia 27 lutego 2019 roku około godziny 10.00 pozwany pozostawił pojazd L. o numerze rejestracyjnym (...) na miejscu postojowym położonym w G. przy ulicy (...), nieopodal lokalnego pasażu handlowego (rynku). Pozwany zaparkował pojazd równolegle.

7. Po powrocie na miejsce postojowe pozwany zauważył, że przed nim stoi pojazd marki V., zaś za jego pojazdem – pojazd V. o numerze rejestracyjnym (...).

8. Chcąc wyjechać z miejsca postoju, podczas manewru cofania pozwany uderzył tyłem pojazdu L. w przód pojazdu V. o numerze rejestracyjnym (...).

9. Pozwany nie zauważył, aby uderzył w pojazd marki V., niemniej usłyszał niepokojący dźwięk przypominający trzask.

10. Pozwany wyszedł z pojazdu i obejrzał oba pojazdy. Nie zauważył żadnych śladów uderzenia. Pozwany pozostał jednak na miejscu zdarzenia przez około 5 minut w oczekiwaniu na przybycie właściciela pojazdu marki V..

11. Ostatecznie pozwany pozostawił kartkę ze swoimi danymi kontaktowymi za drzwiami kierowcy pojazdu V..

(dowód: akta postępowania (...) Komisariatu Policji w G.-C., oświadczenie sprawcy, k. 9-9v., zeznania świadka K. P., k. 67-67v., płyta, k. 71, zeznania świadka D. S., k. 67v.-68, płyta, k. 71, przesłuchanie pozwanego, k. 68-69, płyta, k. 71)

12. Następnego dnia przebywając na rynku, pozwany dowiedział się od osób przebywających na rynku, że miał wyrządzić szkodę w pojeździe należącym do państwa K. prowadzących sklep (boks) na rynku. Pozwany natychmiast udał się do niego, jednakże pracownik sklepu poinformował pozwanego, że jego szef jest nieobecny. Pozwany pozostawił pracownikowi sklepu swoje dane kontaktowe. Przez trzy kolejne dni pozwany udawał się do tego sklepu, jednakże nie zastał właściciela pojazdu.

13. Ostatecznie pozwany dowiedział się, że W. K. zawiadomił o zdarzeniu Policję. W. K. nie nawiązał kontaktu z pozwanym.

14. W dniu 27 lutego 2019 r. W. K. złożył zawiadomienie o wykroczeniu w Komisariacie Policji w G.-W..

(dowód: akta postępowania (...) Komisariatu Policji w G.-C., oświadczenie sprawcy, k. 9-9v przesłuchanie pozwanego, k. 68-69, płyta, k. 71)

15. W toku postępowania likwidacyjnego powód przedstawił pozwanemu oświadczenie dotyczące przebiegu zdarzenia.

(dowód: potwierdzenie sprawcy wypadku/kolizji, k. 9-9v)

16. Decyzją z dnia 22 maja 2019 roku powód przyznał poszkodowanej A. K. kwotę 3.632,69 zł tytułem odszkodowania.

(dowód: decyzja, k. 8-8v, kalkulacja naprawy, k. 10-11v)

17. Pismem z dnia 13 grudnia 2021 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 3.632,69 zł w terminie 14 dni od otrzymania wezwania.

(dowód: wezwanie, k. 12-13)

Sąd zważył co następuje:

IV.

18. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez powoda, zeznań świadków i dowodu z przesłuchania stron z ograniczeniem do pozwanego oraz w oparciu o akta sprawy o wykroczenie o sygn. akt RSOW-55/2019 Komisariatu Policji w G.-C..

(ocena dowodów)

19. Oceniając zebrany materiał dowodowy Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować autentyczność przedstawionych przez strony dokumentów prywatnych. Zważyć należało, że wymienione powyżej dokumenty zostały podpisane i nie noszą żadnych znamion podrobienia czy przerobienia. W okolicznościach niniejszej sprawy nie było podstaw, aby dokonując swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) odmówić im waloru dowodowego.

20. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadków oraz stron. Tworzą one spójny obraz przedmiotowego zdarzenia i korelują również z zeznaniami uzyskanymi w toku postępowania w sprawach o wykroczenia. Jedyna rozbieżność dotyczy zeznań K. D. złożonych w toku postępowania wykroczeniowego, gdyż jej relacje nie zawierały informacji o pozostawieniu przez pozwanego kartki z danymi kontaktowymi za szybą uszkodzonego pojazdu. Pozostaje to jednak bez znaczenia dla oceny wiarygodności dowodu z przesłuchania pozwanego, który nie uchylał się od odpowiedzialności za swój czyn, był gotów podjąć rozmowy z poszkodowanym, a nadto stwierdził, że nie miał jakichkolwiek podstaw, aby zbiec z miejsca zdarzenia, skoro był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pominięcie tego faktu przez K. D. nie wpływa negatywnie na ocenę wiarygodności zeznań uzyskanych w toku procesu, tym bardziej, że Sąd nie miał możliwości bezpośredniego przesłuchania świadka K. D., a również strona powodowa o to nie wniosła.

V.

(rozstrzygnięcie i podstawa prawna)

21. Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

22. Podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 43 pkt 4 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, w myśl którego zakładowi ubezpieczeń oraz Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, w przypadkach określonych w art. 98 ust. 2 pkt 1, przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego

z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący zbiegł z miejsca zdarzenia.

23. Zbiegnięcie z miejsca wypadku oznacza samowolne oddalenie się sprawcy z miejsca zdarzenia, posiadające znamiona ucieczki, mające na celu uniknięcie odpowiedzialności, a więc uniemożliwienie lub utrudnienie ustalenia jego tożsamości, ukrycie przed organami ścigania samego zdarzenia lub też dodatkowo obciążających okoliczności, jak np. stanu po użyciu alkoholu, nieposiadania uprawnień wymaganych do kierowania. Inaczej ujmując, jest to ucieczka polegająca na szybkim, w zamiarze niezauważonym, opuszczeniu miejsca zdarzenia bez zamiaru powrotu (J. Miaskowski, K. Niezgodą, P. Skawiński, Ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Komentarz, Warszawa 2012).

24. Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar dowodu spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Artykuł 6 k.c. określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.), szczególnie gdy obie strony są reprezentowane przez fachowych pełnomocników, którym Sąd określił terminy na złożenie wszystkich twierdzeń i dowodów pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku dalszego postępowania (art. 205³ § 1 i 2 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 28 listopada 2019 r., I AGa 50/19, LEX nr 2944289).

25. Kluczowe dla rozstrzygnięcia fakty nie mogą opierać się wyłącznie na głośnych twierdzeniach strony i jej przekonaniu, które nie znajduje oparcia w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności muszą zostać udowodnione (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20 listopada 2019 r., III AUa 22/19, LEX nr 2764307).

26. Zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie.

27. W okolicznościach niniejszej sprawy powód ani nie udowodnił, że pozwany zbiegł z miejsca zdarzenia ani nie udowodnił wysokości szkody.

28. Sąd doszedł do przekonania, że działanie pozwanego po zdarzeniu nie miało na celu uniknięcia odpowiedzialności za skutki zdarzenia czy też ukrycia swojego stanu podczas prowadzenia pojazdu. Pozwany dochował należytej staranności, jakiej można było od niego wymagać w tego typu sytuacji. W szczególności obejrzał oba pojazdy, pozostawał przez pewien czas na miejscu zdarzenia, w końcu pozostawił dane kontaktowe na przedniej szybie uszkodzonego pojazdu, po drugie w dalszym ciągu dążył do ustalenia danych właściciela tego pojazdu. Udał się do niego i pozostawił mu dane kontaktowe. Ten jednak nie był zainteresowany rozwiązywaniem sprawy bez udziału Policji. Dążył bowiem do ukarania sprawcy zdarzenia, co jednak nie nastąpiło, gdyż zdarzenie miało miejsce poza drogą publiczną. W ocenie Sądu zachowanie pozwanego w żadnym stopniu nie mogą być zakwalifikowane jako zbiegnięcie z miejsca zdarzenia.

29. Pozwany w pierwszej kolejności zakwestionował, aby uszkodził przedmiotowy pojazd. Nie ulegało wątpliwości, że wykonując manewr cofania uderzył tyłem w przód pojazdu objętego obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej u powoda. Nie można jednak na podstawie samego faktu zaistnienia zdarzenia ustalić rozmiar szkody. Nie każde bowiem zderzenie pojazdów powoduje powstanie trwałych i widocznych uszkodzeń. Być może faktycznie miały one miejsce, ale tego powód nie udowodnił, a tym samym także i wysokości szkody. Właściwym środkiem dowodowym wydawałby się dowód z opinii biegłego z zakresu wyceny pojazdów mechanicznych czy również biegłego z zakresu rekonstrukcji pojazdów, skoro pozwany zakwestionował korelację uszkodzeń obu pojazdów. W tym zakresie niewystarczające jest wykazanie, że ubezpieczyciel wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w konkretnej kwocie.

30. Mając na uwadze powyższe, Sąd w punkcie 1. wyroku na podstawie art. 43 pkt 4 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych stosowanych a contrario oddalił powództwo.

VI.

(koszty procesu)

31. O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II. wyroku na podstawie art. 98 §1 k.p.c., uznając, że pozwany wygrał w całości i zasądził na jego rzecz od powoda całość poniesionych kosztów procesu w łącznej kwocie 917,00 zł, na co składały się: wynagrodzenie kwalifikowanego pełnomocnika w osobie adwokata w stawce minimalnej ustalonej na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.) w kwocie 900,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

32. Na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c. od zasądzonej kwoty należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.